

Jonathán fölkelt az asztaltól. Bánatában egyetlen falatot sem evett. Hajnalban kiment a mezőre, csak egy kisleányt vitt magával.

— Siess, keresd meg a nyilakat — parancsolta a gyermeknek, miután célba vette az útmutató kő oldalát.

A nyilak után szaladó gyermeknek hangosan kiáltotta, hogy a kő mellett meghúzódó Dávid is meghallja:

— Tovább van a nyíl előtted! Gyorsan, siess, ne késlekedj!

A gyermek fölszedegette a nyílvevőket, és visszatért urához, majd bevitte a fegyvert a városba. Jonathán ott maradt a mezőn, hogy Dáviddal beszéljen. Sírva borultak egymás nyakába a jó barátok.

— Apám szándéka világos — mondta Jonathán —, el akar veszejteni. Menj békességgel! Itt csak a bujdosás segít. Az Úr legyen köztem és közötted mindörökre.

Albert-Lőrincz Márton

(Gondolatok a Jób olvastán)

(L. Cs-hez)

A nyugodt vizek is, szétterítkezett arcukat mutatva
(lásson valami szépet az arrajáró alvajáró),
a mélyben élik igazságukat.

Ha van!

De van: részecskék s összeolvadt-összemosódott buborékok,
vegytiszta elemek keveredése,
áramok és áramlások,
és a sok lelkes élőlény, vendégvirágok,
akiknek otthont adnak a nyugodtnak tetsző szétterítkezett arcú
vízvilágok.

A vizek kitárulkoznak a tó tükrében, gyönyörködtenek,
kínálják magukat belemerítkezésre,
hideg tömegüket átadják a Napnak,
attól még barátságosabbak lesznek,

---

a parányi részecskék bársonybarázdákba tágulnak, kidegednek,
hogy előkészítsék a belemerítkezést, a befogadást,
az áramlások sodrásába segítik a cselekvő szándékot, az akaratot
(nélküle minden elpocsolyásodna),
de senki sem gondol arra, hogy honnan erednek a tápláló vízerek.

Sokszor azt hisszük, elég a látvány,
vonz, mint nemtelen fémet a mágnes,
de mi marad, ha múlik a pillanat,
a homloktól fölfelé lakozásban,
ha nem adunk magunkból hozzá semmit
(oda-vissza értelmes a lét, s csak oda-vissza),
ha nem kérdezünk, nem kételkedünk,
nem beletörődünk, nem perlekedünk,
ha nem táplálja az áramlás a szívből az ereket?

A nyugodtnak tetsző vizek is háborognak.
(A vadvizek miért lennének kiváltságosabbak?)
Háborog, mozog minden, amiben élet van.
Kellék. Mert soha sincs minden elrendezve a helyén,
elmozdulnak a századok, szűz földeket kutatnak föl a hit-magok.
Vezetni születtek a csillagok, *azért*, s vezettetésre az ember.
Így szolgál, kiszolgál és megszolgál.
Ameddig szolgál, kiszolgál és megszolgál.
Ameddig örülni tud, örvendeztet és dorgál.
Ameddig ápol, épül és épít,
s önmagát.
Ameddig elérjük a távolodó torony árnyékát.
Ameddig van feltámadás.
